

Tweede Groot Heusdens Dictee 2013

Auteurs: Peter Verboven en William van Doorn

Wakker worden in een vreemde wereld

Wanneer je leest over malafide maffiosi die malicieuze malversaties plegen op de Malediven ben je blij dat je in Heusden woont. In Heusden doen dromen er sowieso meer toe dan in andere gemeenten totdat je, al dan niet in pyjama, in shock wakker schrikt.

Zo'n kafkaëske ervaring had menig gepassioneerd verenigingslid nadat wethouder Van Engeland via burgerparticipatie het volk mee wil laten denken over de invulling van bezuinigingen op subsidies.

Normaliter zal een visionair politicus de goegemeente trachten te overtuigen met eloquentie en flux de bouche in plaats van zich er met een jantje-van-leiden van af te maken. Nu lijkt het erop alsof de executeur de bourgeoisie vraagt hoe scherp het mes van de guillotine moet zijn.

Vooralsnog wil het college niet via een militant bezuinigingsfetisjisme appelleren aan de calvinistische inborst van de kiezer, noch overweegt het keynesiaanse investeringen. Via een online-enquête wordt een breed scala aan keuzemogelijkheden gepreciseerd in een zevental sectoren waarover het anathema kan worden uitgesproken of het halleluja kan worden aangeheven. [*alleluja is ook goed*]

Wat doe je bij een ex aequo? Is de kleinste doelgroep bij dit procedé niet bij voorbaat onloochenbaar de pineut? Gaat bij zo'n vox populi niet vooral het establishment de uitslag bepalen?

Op basis van de reacties gaat het college een voorstel doen aan de gemeenteraad waarvoor vijf scenario's minutieus zijn geformuleerd. Bij de kaasschaafmethode wordt niet rücksichtslos gesneden met het slagersmes, maar met de precisie van de kaasschaaf; niet geschoten met de kalasjnikov, maar met de katapult.

Volgens het prioriteitenscenario mag subsidie geen usance worden, maar moet de gemeente coûte que coûte een rigoureuus salomonsoordeel vellen. Om quitte te spelen moet de clientèle zelf consciëntieus op zoek naar eigen inkomsten als remplaçant van subsidie die zelfs als pejoratief wordt ervaren.

Het solidariteitsscenario is zonder meer saillant gênant; alle faciliteiten worden ingetrokken en elke ingezetene krijgt 140 euro in de portefeuille. Hoezo solidariteit? Infaam en abject zou Bram Moszkowicz zeggen.

Voor wie inmiddels last heeft van het ik-zie-het-niet-meer-zittensyndroom, of moe is van het prakkiseren over trema's, koppel- of accenttekens eindigen we met het cliché: deelnemen is belangrijker dan winnen.